

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Janou Příbylovou ve věci žalobce: **JUDr. J. T.**, nar. [redacted], zastoupeného JUDr. Michalem Říhou, advokátem se sídlem Ke Klimentce 2186/15 Praha 5, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení částky 460.000 Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 460.000 Kč s příslušenstvím, se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 22.8.2014 domáhal na žalované zaplacení částky 2,000.000 Kč s příslušenstvím s tím, že žalobci vznikla nemajetková újma v důsledku nezákonného trestního stíhání, které bylo proti žalobci vedeno na základě usnesení policejního orgánu Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality ze dne 16. 6. 2008, č.j. [redacted], a to pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona. Následně bylo proti žalobci zahájeno další trestní stíhání usnesením ze dne 28. 8. 2008 pro trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst 3 tr. zákona, spáchaného ve spolupachatelství, kteréžto

bylo ke stížnosti poškozeného zrušeno, ovšem znovu prakticky v totožném znění sepsáno dne 3. 2. 2009. Opět pro trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b, odst. 3 tr. zákona, spáchaného ve spolupachatelství. Usnesením policejního orgánu ze dne 4. 3. 2009 byly obě označené věci spojeny ke společnému řízení. Poté, co došlo dne 21. 6. 2010 k seznámení se se spisem, byla dne 4. 10. 2010 podána obžaloba k Městskému soudu v Praze, který začal věc projednávat v hlavním líčení pod sp. zn. [REDAKCE]. Hlavní líčení bylo zahájeno dne 15. 12. 2011. V hlavním líčení konaném dne 24. 2. 2012 byl poškozený v celém rozsahu obžaloby zproštěn s tím, že v žalobě označené skutky nejsou trestnými činy. K odvolání státního zástupce bylo nařizováno veřejné zasedání Vrchního soudu v Praze na den 21. 10. 2013, při němž bylo odvolání zamítnuto a zprošťující rozsudek potvrzen. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo žalobci doručeno dne 21. 1. 2014. Trestní stíhání je tedy od počátku nezákonné, neboť bylo proti žalobci vedeno pro jednání, která vůbec nejsou trestná. V rámci označené trestní věci byl navíc žalobce stíhán rovněž vazebně, a to v období od [REDAKCE] na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 20. 6. 2008 pod sp. zn. [REDAKCE] až do [REDAKCE], kdy byl žalobce z vazby propuštěn rozhodnutím Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 31. 7. 2008 pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce tedy strávil nuceně a nezákonně ve vazbě celkem 44 dní. Současně žalobci hrozil velmi vysoký trest odnětí svobody v sazbě 5 – 10 let a náhrada škody cca 120 mil Kč. Trestní stíhání trvalo 67 měsíců. Trestním řízením bylo velmi výrazně zasaženo do osobnostní a osobní sféry žalobce a tyto zásady jsou natolik intenzivní, že je namístě finanční satisfakce vzniklé nemajetkové újmy. Jelikož byl žalobce reálně ohrožen trestem odnětí svobody v horní polovině zákonné sazby do 12 let, neboť škoda 118 mil Kč vysoce převyšovala hranici 5 mil Kč, která je podmínkou pro posouzení věci v sazbě 5 – 12 let, a povinnosti k náhradě astronomické škody, nelze považovat pouhé zproštění za dostatečnou satisfakci. Již tato skutečnost odůvodňuje požadavek na finanční satisfakci, neboť o tom, že postupem státu došlo k neoprávněnému zásahu do sféry žalobce a nemajetková újma vznikla, není pochyb. Každé trestní stíhání je třeba chápat jako nesmírný psychický tlak na stíhanou osobu, který není jen problémem obviněného, nýbrž přenáší se i na celou jeho rodinu, blízké přátele a kolegy v práci. Trestní stíhání pro dva zvláště závažné zločiny majetkové povahy mělo na žalobce velmi neblahý dopad. Žalobce je narozen v roce [REDAKCE] a trpí celou řadou [REDAKCE]. Zdravotní stav se v důsledku dlouholetého trestního stíhání, trvajících téměř 6 let, prokazatelně zhoršilo, a to rovněž díky velkému stresu, který takové trestní stíhání doprovází. Konkrétně se žalobce léčí s [REDAKCE]. Stejný závěr platí o [REDAKCE]. Po propuštění z vazby navíc žalobce onemocněl [REDAKCE] a podle vyjádření lékaře se jedná opět o přímý důsledek stresu. V roce 2009 žalobce prodělal [REDAKCE], kdy opět stres vyvolaný trestním stíháním byl výrazným negativním faktorem. Dále trestní stíhání vedlo také k [REDAKCE]. Trestní stíhání žalobce značně poškodilo také v okruhu přátel a širší rodiny, což je skutečnost, kterou nemusí prokazovat. Co se týká života profesního, pak žalobce byl po celou dobu trestního stíhání aktivním advokátem, což převážná část společnosti jistě vnímá jako prestižní profesi. Navíc v případě žalobce se jedná o advokáta [REDAKCE]. Žalobce byl

dosáhl žalobce základu daně z výkonu advokacie cca [REDACTED], v roce 2008 přišel žalobce o řadu klientů z důvodu překážky výkonu advokacie a nemožnosti pracovat po dva měsíce ve vazbě, tady jeho výdělek činil [REDACTED]. Následující rok 2009 dokonce necelých [REDACTED]. Došlo také k negativní publicitě a medializaci trestního postihu žalobce s ohledem na jeho obecnou známost o trestním stíhání, vzetí do vazby, podání obžaloby, hrozícímu trestu. O skutku referovala průběžně všechna důležitá česká média, veřejnoprávní i soukromé televize, nejčtenější deníky v zemi a všechny velké internetové servery. Bez jakýchkoli pochybností se jedná o velmi negativní dopad na osobní i profesní život žalobce, nálepku vyděrače a tuneláře má ostatně už navždy. Pokud se do [REDACTED], [REDACTED], internet nabídne přes 2000 výsledků v případě [REDACTED] zhruba čtyři stovky. Trestní stíhání trvalo více než pět a půl roku. Za trestní stíhání pro trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákona, které trvalo od 28.8.2008 a bylo zrušeno ke dni 3.11.2008 požaduje žalobce částku 100.000,- Kč, za trestní stíhání pro trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákona, které trvalo od 3.2.2009 a skončilo rozhodnutím dovolacího soudu ze dne 31.3.2015 požaduje žalobce částku 1.200.000,- Kč, za délku řízení pak požaduje částku 95.000,- Kč, za trestní stíhání pro trestný zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona požaduje žalobce částku 460.000,- Kč a za nepřiměřenou délku tohoto řízení, když trestní řízení není dosud skončeno požaduje částku 145.000,- Kč. Trestní stíhání pro trestný zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona bylo započato zahájením trestního stíhání dne 16.6.2008, žalobce byl pravomocně zproštěn byl 21.1.2014, rozhodnutím dovolacího soudu z 31.3.2015 bylo pravomocné zproštění zrušeno a následně byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, který mu byl doručen 5.1.2017. V současné době ve věci probíhá další dovolací řízení.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že učinila nesporným, že předmětný nárok byl u žalované uplatněn, a to podáním doručeným dne 21.2.2014. Nárok žalobce nebyl žalovanou uspokojen, neboť žalovaná má za to, že v daném případě nelze prozatím dospět k závěru, že v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDACTED] bylo ve vztahu k žalobci vydáno nezákonné rozhodnutí, neboť v dané právní věci bylo ze strany nejvyššího státního zástupce podáno dovolání v neprospěch žalobce, o němž nebylo doposud rozhodnuto.

Při jednání dne 16.6.2017 soud vyloučil k samostatnému projednání uplatněné nároky žalobce celkem ve výši 1.540.000,- Kč s příslušenstvím za trestní stíhání pro trestný čin vydírání zahájeném dne 28. 8. 2008, trestní stíhání pro trestný čin vydírání zahájeném dne 3. 2. 2009 a nepřiměřenou délku trestního stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby doposud vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 23 C 266/2014. Předmětem řízení zůstala částka 460.000,- Kč za nemajetkovou újmu za trestní stíhání pro trestný zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7.11.2016, č.j. [REDAKCE], bylo prokázáno, že tento výrokem pod bodem II. zamítl odvolání obžalovaného [REDAKCE] J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] i státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze podaného v neprospěch obžalovaných podle § 256 tr.ř. jako nedůvodná.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21.1.2016, sp.zn. [REDAKCE] bylo prokázáno, že obžalovaný [REDAKCE] J. [REDAKCE] I. [REDAKCE] je vinen z tam uvedeného skutku, čímž spáchal zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku.

Již ze shodných tvrzení účastníků soud vzal za prokázané, že se žalobce obrátil na žalovanou s žádostí o náhradu škody vyvozované ze skutečností popsanych obdobně s žalobou, a to v žalované výši, žalovaná jeho žádosti nevyhověla. Žalobce tedy splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon“), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“).

Zákon tedy rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup. Nezákonné rozhodnutí pak představuje odpovědnostní titul tehdy, došlo-li právní moci a posléze bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Podle shora citovaných ustanovení zákona tak stát objektivně (tj. bez ohledu na zavinění osob funkce státu plnících) odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím při současném (kumulativním) splnění tří podmínek: 1) poškozenému vznikla škoda (majetková újma vyjádřitelná v penězích), 2) existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, 3) škoda je v příčinné souvislosti s existencí nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí.

S ohledem na shora konstatované se soud předně zabýval tím, zda lze v dané věci shledat existenci vlastního odpovědnostního titulu (tj. nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu). Již na podkladě žalobních tvrzení ve spojení s provedeným

dokazováním rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 7.11.2016, č.j. [REDAKCE], a Městského soudu v Praze ze dne 21.1.2016, sp.zn. [REDAKCE] dospěl soud k závěru, že zde není naplněna podmínka existence odpovědnostního titulu, neboť v žalobcem označeném řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE], v případě trestního stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona, nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí (tj. pravomocného rozhodnutí, jež by bylo pro nezákonnost změněno nebo zrušeno). Ani žalobce sám netvrdil existenci nezákonného rozhodnutí, neboť v případě tohoto trestného činu je zde pravomocné rozhodnutí o odsouzení za trestný čin krácení daně a jiné zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Byť toto rozhodnutí je předmětem dovolacího přezkumu, je pro soud a jeho rozhodnutí podle ustanovení § 154 o.s.ř. rozhodující stav v době jeho vyhlášení, když současně ke dni rozhodování soudu nebylo ani tvrzeno ani prokázáno, že by předmětné pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno či změněno.

Již ze shora vyložených důvodů byla proto žaloba zamítnuta – absentuje-li evidentně odpovědnostní titul, není nutné se zabírat event. naplněním dalších odpovědnostních předpokladů.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 150 o.s.ř., podle nějž jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Důvody hodné zvláštního zřetele pak soud spatřuje v tom, že řízení bylo dosud vedeno společně s dalšími uplatněnými nároky žalobce, tedy žalovaná všechny úkony činila společnými podáními.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 16. června 2017

**Mgr. Jana Příbylová, v.r.
soudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Volfová Gabriela